

KIITTÄMINEN JA HUOMIONOSOITUKSET

SUOMESSA RIITTÄÄ erilaisia yhdistyksiä joka lähtöön. On ompeluseuroja, ammattiyhdistyksiä, harrastusjoukkoja, avustusryhmiä ja erilaisia asioita ajamaan perustettuja järjestöjä jne. Silloin tällöin puhutaan jopa kolmannelta sektorista. Jotkut porukat ovat saaneet itsensä jopa siihen asemaan, että saavat valtion tai kuntien avustusta. Pääosa yhdistyksistä toimii kuitenkin omillaan ja niissä mukana olevat ihmiset hoitavat asioita innostuksesta tai vastuuntunnon ajamana. Näille ihmisille voidaan vain harvoin maksaa palkkaa, parhaimmillaan pystytään kulkorvauksiin tai kokouspalkkioihin. Näin on myös maanmittausalalla, jossa yhdistyksiä on vähän joka osa-alueella.

Taloudellisten mahdollisuuksien puutteessa ovat useat yhdistykset kehittäneet erilaisia kiittämistapoja. On standaareja ja erilaisia adresseja, laattoja ja mitaleita, mansetinnappeja, rintaneuloja ja kravatsinsolkia. Halvimmalla selvittää, jos pitkään uuras-taneelle myönnetään kunniajäsenyys tosin höystettynä joillakin vapauksilla ja eduilla. Kiittäminen ja "prenikan" luovuttaminen tapahtuu sitten sopivassa tilaisuudessa yhdistyksen kokouksessa.

Aika yleistä on lisäksi se, että tunnustuksen antamisesta ei ole kunnolla laadittuja sääntöjä. Ehkä kiittämisen spontaanisuus kärsisi tästä, vai mikä lienee syynä. Tämä kuitenkin johtaa siihen, että kiittäminen tapahtuu vähän miten sattuu. Joskus kiitetään auliisti ja joskus unohdetaan koko homma. Tosin kiittämisen arvostuskin on vaihtelevaa. Riippuu kai miltä suunnalta asia katselee.

Kiittämisen lisäksi on haluttu varsinkin ammatillisissa yhteyksissä muistaa ja arvostaa jotain ammatillista saavutusta. Huomionosoituksena jaetaan noppakiviä, rajapyykkeitä, kunniakirjoja tms. Näillä arvostuksillahan on kahtalainen tarkoitus. Ensimmäiseksi halutaan tietysti kunnioittaa onnistunutta suoritusta tai tekoa ja samalla yrittää kiinnittää julkisuuden huomiota oman alan saavutuksiin ja näin saada arvostusta. Tosin

nämä huomionosoitukset ovat yleistyneet eri aloilla, joten tien raivaaminen julkisuuteen on aika työlästä. Aivan kuten se, että Maanmittauspäivät ovat maakunnissa tapahtuma, mutta pääkaupunkiseudulla ne tahtovat hukkuu taustakohinaan.

Useissa konferensseissa ja vastaavissa tapahtumissa jäävät tavalliset riviluennoitsijat varsin usein ilman palkkiota. Korvauksena saa yleensä osallistua tilaisuuteen maksutta ja usein voi saada luennoitsijalahjan joka hienoimmillaan voi olla jonkinlainen mitali tai sitten mikä "nalle" milloinkin.

Jürgen Grönfors
jurgen.gronfors@luukku.com